لنډه کیسه

زوی ئې له پوهنتونه فارغ کېدئ، دا ډېره خوشاله وه چي د خپل خاوند لوی ارمان ئې پوره کېږي، ګرده ورځ په همدې فکر کي وه، چي باید زوی ته یو تحفه ور برابره کړي، ځکه دی ئې یوازنی هغه یتیم زوی دئ، چي ددې (مور) ماسېوا ئې بل هیڅوک نه درلودل، پر دې باندې هره دقیقه یو ساعت او هر ساعت ور باندي یوه ورځ کېده، دا د سهار له اتو بجو انتظار وه.

د غرمې دوولس نیمي بجې وې، چي زوی ئې د کور په دروازه راننوتی، په خندا او په لوړ آواز ئې ږغ وکړئ: مور! زوی دې له پوهنتونه اول نومره فارغ سو.

د خټو څخه د جوړي سوي خوني پرده پورته سوه، د مور ئې پوړنی په غاړه کي او لڅي پښې دده پر خوا چابکه، چابکه را روانه سوه، زوی ئې په غېږ کي ټینګ ونیوئ، خو د مبارکۍ او خوشالۍ پر ځای ئې په ژړا شروع وکړه. زوی ئې ورته وویل: مور ته ولي ژاړې؟ نن څونده د خوشالۍ ورځ ده، زوی دې له پوهنتونه اول نومره فارغ سوی دئ، خو ته بیا هم سُګلۍ (سلګۍ) وهې؟

مور ئې په ژړه غوني آواز ورته وویل: زویه! ستا پلار دې خدای وبخښي، هر وخت به ئې ما ته ویل، چي پدا زوی باید تعلیم وکړو او زما په رقم را لوی نه سي، چي ګرده ورځ د خان مزدوري وکړي او په اخیر کي ئې د خان خوښه وه، یو څه پیسې ور کوي او که ئې نه وه خوښه نه ئې ور کوي.

په دې خبرو سره ئې د زوی تر سترګو هم اوښکي راغلې، مور ئې څو وار پر مخ مچ کړئ او خوني ته روان سوه،غرمه وه نو دوی هم ډوډۍ وخوړه او زوی ئې کار ته ولاړئ.

ماښام چي له کاره راغلی، نو مور ته ئې وویل، چي څه شي مو پاخه کړي دي؟

مور ئې ورته وویل: نن د خوشالۍ ورځ وه، تا د خپل پلار ارمان ور پوره کړئ، نو هغه یو نیم ګلاس وریجي چي د هغه بلي ورځي څخه پاته وې، هغه مي پخې کړي.

ماخستن تر ډوډۍ وروسته [illegible] نن [illegible] پر ګرام ټوله [illegible] وکړه او [illegible] مور [illegible] بې غریب [illegible] چي پلار ئې د خانانو د دسیسو ښکار سو، د پوهنځي په [illegible] اول نومره نېږي، ته هر وخت نا کي وایې، چي غریبان بې بخته او کم بخته دي.

مور ئې دستي پسې ور غبرګه کړه: کرار کښېنه! دا د بخت خبره نه ده، تا خوارۍ کښلي وې، پر درسونو دي شپې سبا کړي وې، نو خود به اول نومره کېږې.

د شپې چي ئې مور بیده کېدل، نو په دې فکر کي وه، چي زوی ته تحفه په څه شي ور رانیسي؟ د هر شي لوړ نرخ او خپله غریبي به چي ور په یاد سوه، د سترګو څخه به ئې د اوښکو سېل را روان سو، په همدې فکرونو کي بیده سوې وه. سهار چي ئې د زوی سره چای وڅښلې، نو زوی ئې ورته وویل: مور! زه نن لا پوهنتون ته ځم، هلته مي لږ کار لا پاته دئ او ددې خبرو په ویلو سره له خوني ووتئ.

مور ئې له فکرونو، فکرونو وروسته هغه د سپینو زرو والي او امېل را واخیستل، چي خاوند ئې دې ته ور کړي وه او دې د یادګار په ډول ساتل، د ځان سره ئې وویل، چي تر څو به دلته داغسې پراته وي، هغه سې ئې هم بنګړي او انګشتری نسته، ولاړه به سم او خرڅ به ئې کړم، چي زوی ته په هغه پیسو یو تحفه را نیسم.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازار ته ولاړه، چې والي او امېل خرڅ کړي، خو هر چا خورا په لږو پیسو ور څخه اخیستل، په اخیر کې ئې پر یو چا په یو څه پیسو خرڅ کړه او په پیسو ئې د زوی کمپیوټر ته پلازما (سکرین) را نیول، چې د زوی د کمپیوټر پلازما ئې څو ورځې در مخه خرابه سوې وه، د پلازما سره کور ته راغله او د زوی په انتظار کښېنسته.

زوی ئې هم د پوهنتون په بهانه له کوره راوتلی وو، چې د خپل فراغت په خاطر مور ته یو شی ور رانیسي، نو خپل کمپیوټر ئې بازار ته را وړی وو، تر څو خرڅ ئې کړي، خو پخوانی ډیسک ټاپ کمپیوټر بې له پلازما څخه خورا ارزانه خرڅ سو او ده د کمپیوټر په پیسو مور ته د سپینو زرو بنګړي او انګشترۍ ور رانیول، ځکه مور ئې وختي والي او امېل درلودل، نو په دې بنګړو او انګشترۍ به ئې د زینت د شیانو سیټ پوره سوی وای، دی په خوشالۍ د کور خوا ته را روان وو.

د کور دروازې ته را ننوتی، در مخه تر دې چې دی پر مور ږغ وکړي، مور ئې ور ناره کړه: زویه! راسه د کمپیوټر پلازما مې در را نیول.

زوی چې ئې د مور دا خبره واورېده، بد خونده احساس ئې وکړئ، ځکه ده کمپیوټر خرڅ کړی وو، مور ته ئې وویل: مور! دا دې په کومو پیسو را نیول؟

مور ئې په خوشالۍ دده و خوا ته را وکتل او ورته وې ویل: هغه والي او امېل مې خرڅ کړه او دا پلازما مې په را نیول.

زوی چې ئې دا هم پسې واورېده، تر پخوا لا خوابدی سو او سر ئې کښته واچوئ. د زوی ددې حالت په لیدو سره ئې مور په کښته ږغ ورته وویل: زویه! نه سوه دې خوښه؟ خو داسې ښایسته او غټه پلازما ده.

زوی چې ئې سر کښته اچولی وو، په کرار ږغ ئې ورته را غبرګه کړه: یا، مور خوښه مې سوه، خو ما هغه کمپیوټر خرڅ کړئ او تا ته مې په هغه پیسو بنګړي او انګشترۍ در رانیول، چې تا مخکې یوازې والي او امېل درلودل.

مور چې ئې دا واورېده خورا مایوسه ودرېده، ځکه دې والي او امېل خرڅ کړي وه، د زوی کمپیوټر ته ئې پلازما ور رانیول خو زوی ئې کمپیوټر خرڅ کړی وو، زوی ئې بیا دې ته بنګړي او انګشترۍ ور رانیول، چې د زینت د شیانو سیټ ئې پوره سي، خو مور ئې والي او امېل خرڅ کړي وه، نو مور خپل زوی ټینګ په غېږ کې ونیوئ او په ژړه غوني آواز ئې ورته وویل: زویه! زه خو هر وخت ناکې نه درته وایم، چې غریبان بې بخته او بدبخته وي.

شمس آرین

۲/سرطان/۱۳۹۸

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library